

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שְׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתְּנַא הָאֱלֹקִי רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיעֵ"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁת פְּקוּדֵי

מְבַאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶז שׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנַחֲמָד לְמַעַן יִרְוֶץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחֻלַּק ל- תַּתְק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֻלְקִים

כֶּרֶךְ ט"ו - חֻלְקֵי י"ג

קוֹנְטֵרְס 433

מוֹפֵץ לֵלֵא מִטְרוֹת רוּחַ כֻּלָּל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֻּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וְיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוּר עַל יְדֵי "מִפְעֵל הַזֵּהָר הָעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תְּשַׁע"א לַפ"ק - בַּעִיָּה"ק בֵּית שְׁמֵשׁ תּוֹכֵב"א

התגלות הזוהר

קנו

קורדובירו] ז"ל, ובחלום ידבר בו הרמ"ק ז"ל שקבלת רבו האר"י ז"ל אמתית ופנימית. ושם בעולם הבא הוא (הרמ"ק) לומד חכמת הקבלה על דרך רבו האר"י ז"ל".

ו. מורנו הרב רבי משה קורדובירו נפטר בצפת בשנת ש"ל, ונטמן סמוך לקברו של האר"י ז"ל.

ג) רבי מרדכי אזולאי – "אור החמה"

א. המקבל רבי אברהם אזולאי נולד לאביו רבי מרדכי אזולאי, שהיה ממשפחת המקבלים מקטלוניה שבספרד, בעיר פאס שבמרוקו (ש"ל).

עיר זו הייתה אז מרכז תורני גדול בארץ ומשפעת בחכמיה הרבים והגדולים. שם עלה ונתעלה בידיעת התורה על כל חלקיה: מקרא, תלמוד, קבלה. כמו כן נתודע אז לקבלת רבי משה קורדובירו - המבארת בספרו הגדול "פרדס רמונים".

רבים מספריו בקבלה יש להם גם שיטת הרמ"ק [רבינו משה קורדובירו].

ב. הרב אברהם אזולאי אזולאי החליט לעלות לארץ ישראל - ככל הנראה לאחר פרענות שעברה באותה עת במרוקו, ובפרט בעיר פאס. בהגיעו לארץ ישראל (בשנת ש"ה) התישב אז בעיר חברון, שהייתה מרכז לתורה וללמוד הקבלה, ושם כתב את ספריו הקדושים, לתקופות קצרות התישב בערים ירושלים ועזה.

ג. הרב אברהם אזולאי אזולאי נפטר בשנת ת"ד (כ"א מרחשון (וי"א כ"ה) בחברון, ושם נטמן.

ד. ספרו הגדול "אור החמה" הוא בין הפרושים החשובים ביותר שנכתבו על הזוהר. בספר זה באו פרושי הזוהר לרבי משה קורדובירו ולרבי חיים ויטאל (קדם שנתודע לתורת האר"י ז"ל). הפרוש הדפס בשלשה פרכים גדולים, ובהם פרוש לשלשת חלקי הזוהר (בראשית - דברים). כמו כן כתב

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי בן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולקוח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למועד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למועדנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת...] [לבנים...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים...] אמן סלה.

הרב אברהם אזולאי את הספר "זהרי חמה", והוא קצור מן הספר "ירח יקר" - פרושו הגדול של רבי אברהם גלנטי לזהר.

ה. בשנת תרנ"ו הדפס הפרוש "אור החמה" בשלוב עם "זהר חמה", על ידי הרב הקדוש רבי יחזקאל שרגא הלברשטאם בן ה"דברי חיים" זי"ע, וכעת מצויים בו שלשת הפרושים של המקבלים: הרמ"ק [רבינו משה קורדובירו], רבי חיים ויטאל, ורבי אברהם גאלאנטי. מדבריו בהקדמתו לפרושו: "... והחלק ב' [מן הספר "קריית ארבע" - הכולל את רב חבוריו בקבלה] נקרא שמו "אור החמה", והוא מאיר המעין באור החמה הבחיר להבין לשונות הזהר הבלתי עמקים, ונהנים ממנו כל העם מקצה, המבין והבלתי מבין".

ו. רבי אברהם בן רבי מרדכי אזולאי נולד בפאס (בשנת שכ"ה - שצ"ח) למשפחת מקבלים, היה מקבל מפרסם, אשר פרח בתור הזהב של התקופה ההיא. הוא כתב שלשה מדרשים המבססים על הזהר עם פרושו האריז"ל, "אור הלבנה", "אור החמה", ו"אור הגנוז". הרב אברהם אזולאי גם כתב ספר הנקרא "חסד לאברהם", בו הוא מציג נתוח עקרונות הקבלה.

ז. בנו של הרב הקדוש רבי אברהם אזולאי היה הרב הקדוש רבי יצחק אזולאי, בעל ירע יצחק מקושטאנדינא (הוא אבי הרב הקדוש רבי ישעיה, אבי הרב הקדוש רבי יצחק זרחיה, אבי מרן החיד"א ז"ל).

ח. חתני הרב הקדוש רבי אברהם אזולאי ז"ל היו הרב הקדוש רבי בנימין זאבי (אבי הרב הקדוש רבי אברהם ישראל זאבי), והרב הקדוש רבי דוד יצחק (אבי הרב הקדוש רבי אברהם ישראל זאבי), הרב הקדוש רבי אברהם אזולאי ז"ל נפטר, בשנת ת"ד לפ"ק כ"א (ויש אומרים: כ"ה) מרחשון זיעועכי"א.

(תו"ד מליצי אש)

ד) רבי שלום בוזגלו - "מקדש מלך"

א. רבי שלום בוזגלו נולד - במאה הי"ח - בעיר מראכש שבמרוקו, עיר קדומה ששמשה מאות בשנים כמרכז רוחני ליהודי דרום מרוקו. ארבעה

(משלי כה) אִם רָעַב שֹׁנְאָךָ
הֶאֱכִילְהוּ לֶחֶם וְגו', כִּי
גִחְלִים אֶתָּה חֲתָה וְגו'.
וְסִמְנֶיךָ - (אסתר ה) יָבֹא
הַמֶּלֶךְ וְהִמָּן אֶל הַמִּשְׁתֶּה.
אֲשֶׁרִי הוּא מִי שְׂיִדְעֵה דַרְכּוֹ
לְלַכֵּת בְּדֶרֶךְ אֱמֶת.

וְכָרַם מֵאֵן יִדְעֵה לְסִדְרֵה
אֶת שִׁבְחַת רַבּוֹנוֹ, טוֹב לוֹ
שֶׁלֹּא נִבְרָא, מִשּׁוּם שֶׁצִּירֶיךָ
תִּפְלָה שֶׁהִיא שְׁלֵמָה
לְמַעַלָּה, (משום שֶׁצִּירֶיךָ תִּפְלָה)
מִתּוֹךְ מַחְשְׁבָה וְרִצּוֹן הַלֵּב
וְקוֹל וְדַבְרֵי הַשְּׁפָתִים,
לְעֲשׂוֹת שְׁלֵמוֹת וְקִשְׁר
וְיִחַד לְמַעַלָּה, כְּמוֹ שֶׁהוּא
לְמַעַלָּה. כְּמוֹ שְׂיִוְצֵאת
שְׁלֵמוֹת מִמַּעַלָּה לְמַטָּה,
כִּף דֶּרֶךְ מַמְטָה לְמַעַלָּה
לְקִשְׁר קִשְׁר כְּרֹאֵי.

הַסּוֹד לְחַבְרִים שְׁלִיכּוֹ
בְּדֶרֶךְ יִשְׂרָאֵל - מַחְשְׁבָה
וְרִצּוֹן וְקוֹל וְדַבּוּר. אֵלוֹ
הָאֲרֻבָּעָה קוֹשְׁרִים קִשְׁרִים.
אֲחֵר קִשְׁר הַקִּשְׁרִים שֶׁל
כֻּלָּם כְּאֶחָד, נַעֲשׂוּ כֻּלָּם
מְרַבֵּבָה אַחַת לְהַשְׁרוֹת
עֲלֵיהֶם שְׁכִינָה, וְנַעֲשׂוּ כֻּלָּם
לְאַחַר אֲרֻבָּעָה תוֹמְכִים
לְהַתְעַטֵּר בָּהֶם, וְהַשְׁכִּינָה
נִסְמָכֶת עֲלֵיהֶם בְּכָל אוֹתָם
הַקִּשְׁרִים הָעֲלִיוֹנִים.

מִחְשְׁבָה מוֹצִיאָה רִצּוֹן,
(רִצּוֹן מוֹצִיא חֶבֶל) רִצּוֹן שְׂיִוְצֵא
מִתּוֹךְ מַחְשְׁבָה, מוֹצִיאָה
קוֹל שְׁנִשְׁמַע, וְאוֹתוֹ קוֹל
שְׁנִשְׁמַע עוֹלָה לְקִשְׁר
קִשְׁרִים מִמַּטָּה לְמַעַלָּה,
הֵיכְלוֹת תַּחְתּוֹנִים
בְּעֲלִיוֹנִים. הַקוֹל שֶׁהוּא
קוֹשֵׁר קִשְׁרִים וּמוֹשֵׁף

בְּרַכּוֹת מַמְעַלָּה לְמַטָּה בְּלַחֲשׁ, תוֹמֵךְ אֶת אֲרֻבָּעַת הַתוֹמְכִים הַלְלוּ: מַחְשְׁבָה וְרִצּוֹן, קוֹל וְדַבּוּר.
סִמְיָה בְּסִיּוּם הַקִּשְׁר, הַמְקוּם שֶׁהֵכֵל נִקְשֵׁר בּוֹ כְּאֶחָד, וְכֻלָּם נַעֲשִׂים אֶחָד.

אֲשֶׁרִי הַאִישׁ שְׁקוֹשֵׁר קִשְׁרֵי רַבּוֹנוֹ, וְסוֹמֵךְ סְמִיכוֹת כְּרֹאֵי, וּמִתְפַּנֵּן בְּכָל הַדְּבָרִים הַלְלוּ שְׁאֲמַרְנוּ.

דְּאִינוּן חוֹבִין, וְחֻטְאִין דְּאֶתְיִיְהִיבוּ בְּהוֹדָאָה עַל הַהוּא
בְּשָׂרָא דְקַרְבְּנָא. כְּמָה דְכֹתִיב, (משלי כה) אִם רָעַב שֹׁנְאָךָ
הֶאֱכִילְהוּ לֶחֶם וְגו'. כִּי גִחְלִים אֶתָּה חֲתָה וְגו',
וְסִמְנֶיךָ (אסתר ה) יָבֹא הַמֶּלֶךְ וְהִמָּן אֶל הַמִּשְׁתֶּה. וְכַאֲמָר
אִיהוּ מֵאֵן דִּידַע אֲרַחֲיָה לְמַהֵךְ בְּאַרְחַ קְשׁוּט.

וְכָרַם מֵאֵן דְּלֹא יִדְעֵה לְסִדְרָא שְׁבַחָא דְמֵאֲרִיָּה, טוֹב לִיה
דְּלֹא אֲבָרִי. בְּגִין דְּאֲצִטְרִיךְ צְלוֹתָא דְאִיהוּ שְׁלֵמָא
לְעֵילָא. (בְּגִין דְּאֲצִטְרִיךְ צְלוֹתָא) מִגּוֹ מַחְשְׁבָה, וְרַעוּתָא דְלִבָּא,
וְקָלָא, וּמְלָה דְשִׁפּוּן. לְמַעַבְד שְׁלִימוֹ וְקִשְׁרָא
וְיִחוּדָא לְעֵילָא, כְּגוֹנוּנָא דְאִיהוּ לְעֵילָא. כְּגוֹנוּנָא
דְנִפְקָא שְׁלִימוֹ מֵעֵילָא לְתַתָּא, הֵכִי אֲצִטְרִיךְ מִתַּתָּא
לְעֵילָא, לְקִשְׁרָא קִשְׁרָא כְּדָקָא יֵאוּת.

רְזָא לְחַבְרִיָּא דִּיהִכּוֹן בְּאַרְחַ מִיִּשְׂרָאֵל, מַחְשְׁבָה.
וְרַעוּתָא. וְקָלָא. וּמְלָה. אֵלִין אֲרַבְעֵה מְקִשְׁרִין
קִשְׁרִין. לְבַתֵּר קִשְׁרֵי קִשְׁרִין כְּלֵהוּ כְּחֵדָא, אֲתַעְבִּידוּ
כְּלֵהוּ רְתִיכָא חֵדָא, לְאַשְׁרָאָה עֲלִיָּהוּ שְׁכִינְתָא,
וְאֲתַעְבִּידוּ כְּלֵהוּ לְבַתֵּר אֲרַבְעָה סְמִיכִין לְאַתְעַטְרָא
בְּהוּ, וְשְׁכִינְתָא אֶסְתְּמִיךְ עֲלִיָּהוּ, בְּכָל אִינוּן קִשְׁרִין
עֲלֵאִין.

מַחְשְׁבָה אֶפִּיק רַעוּתָא, (רַעוּתָא אֶפִּיק בְּלֵא) רַעוּתָא דְנִפְיָה
מִגּוֹ מַחְשְׁבָה, אֶפִּיק קָלָא דְאַשְׁתַּמַּע, וְהַהוּא
קָלָא דְאַשְׁתַּמַּע, סְלִיק לְקִשְׁרָא קִשְׁרִין מִתַּתָּא לְעֵילָא,
הֵיכְלִין תַּתָּאִין בְּעֲלֵאִין. קָלָא דְאִיהוּ קִשְׁרֵי קִשְׁרִין
וּמְשִׁיף בְּרַכָּאֵן מֵעֵילָא לְתַתָּא בְּלַחֲשֵׁשׁוֹ, סְמִיךְ אֵלִין
אֲרַבְעָה סְמִיכִין: מַחְשְׁבָה. וְרַעוּתָא. קָלָא. וּמְלָה.
סְמִיכוֹ בְּסִיּוּמָא דְקִשְׁרָא, אֲתֵר דְכֻלָּא אֲתַקְשֵׁר בִּיה
כְּחֵדָא, וְאֲתַעְבִּידוּ כְּלֵהוּ חַד.

וְכַאֲמָר אִיהוּ בַר נֶשׁ דְקִשְׁר קִשְׁרִין דְמֵאֲרִיָּה, וְסְמִיךְ
סְמִיכִין כְּדָקָא יֵאוּת, וְאֲתַפְּוֹן בְּכָל הַגִּי מְלִין
דְקֵאמְרִין. וְכַאֲמָר אִיהוּ בְּהֵאֵי עֲלֵמָא, וּבְעֲלֵמָא דְאֶתִי.

בְּרַכּוֹת מַמְעַלָּה לְמַטָּה בְּלַחֲשׁ, תוֹמֵךְ אֶת אֲרֻבָּעַת הַתוֹמְכִים הַלְלוּ: מַחְשְׁבָה וְרִצּוֹן, קוֹל וְדַבּוּר.
סִמְיָה בְּסִיּוּם הַקִּשְׁר, הַמְקוּם שֶׁהֵכֵל נִקְשֵׁר בּוֹ כְּאֶחָד, וְכֻלָּם נַעֲשִׂים אֶחָד.

אֲשֶׁרִי הַאִישׁ שְׁקוֹשֵׁר קִשְׁרֵי רַבּוֹנוֹ, וְסוֹמֵךְ סְמִיכוֹת כְּרֹאֵי, וּמִתְפַּנֵּן בְּכָל הַדְּבָרִים הַלְלוּ שְׁאֲמַרְנוּ.

עד הָכָא אֲשַׁתְּכֻלְלוּ הַיְכָלִין בְּסִטְרָא דְקְדוּשָׁה. רַבִּי שְׁמַעוֹן פִּתַּח וְאָמַר, (הושע ו') וְהִמָּה כְּאָדָם עֲבְרוּ בְרִית שָׁם בְּגָדוֹ בִּי. מָאן יִגְלָה עֶפְרַיִם מֵעֵינַיִךְ אָדָם קְדוֹשׁ בְּרִיךְ הוּא פָּקִיד לָךְ פְּקוּדָא חֲדָא, וְלֹא יְכִילַת לְקִיּוּמָא בָּהּ. בְּגִין דְּאִתְּפַתִּית עַל מַלְיָן בִּישׁוּן, דְּאִסְטִי לָךְ הֵהוּא חוּיָא בִישָׂא, דְּכִתִּיב, (בראשית ג') וְהִנְחַשׁ הָיָה עָרוֹם. וּבְגִין כֶּף, אִתְּפַתִּית אֲבַתְרִיָּה, וּגְרַמַת מִיתָה לְגַרְמָךְ, וּלְכָל אֵינּוֹן תּוֹלְדִין דְּנַפְקוּ מִינָךְ. תָּא חֲזִי, דְּכָל מָאן דְּאִתְּפַתָּא אֲבַתְרִיָּה וְנַחֲתִית לְגַבְיָה בְּרַגְעָא חֲדָא, יִתְאַבִּיד לְגַבְיָה.

אֲשַׁרְיֵוּ בְּעוֹלָם הָהָא וּבְעוֹלָם הַבָּא. עַד כָּאן נִתְקַנּוּ הַהֵיכָלוֹת שְׁבַעַד הַקְּדוּשָׁה.

רַבִּי שְׁמַעוֹן פִּתַּח וְאָמַר, (הושע ו') וְהִמָּה כְּאָדָם עֲבְרוּ בְרִית שָׁם בְּגָדוֹ בִּי. מִי יִגְלָה עֶפְרַיִם מֵעֵינַיִךְ, אָדָם הַרְאִשׁוֹן, שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא צִוָּה אוֹתָךְ מִצְוָה אַחַת וְלֹא יִכְלַת לְעַמֵּד בָּהּ, מִשּׁוּם שֶׁהִתְפַתִּית עַל דְּבָרִים רַעִים, שֶׁהִסִּית אוֹתָךְ אוֹתוֹ הַנְּחַשׁ הַרְעֵ, שְׁכַתוּב (בראשית ג') וְהִנְחַשׁ הָיָה עָרוֹם. וּמִשּׁוּם כֶּף הַתְּפַתִּית אֲתַרְיֵוּ וּגְרַמַת מִיתָה לְעֲצֻמָּךְ וְלְכָל אוֹתָם תּוֹלְדוֹת שְׁיִצְאוּ מִמֶּךָ. בֵּא וְרֵא, שֶׁכָּל מִי שֶׁמִּתְפַתֵּה אַחֲרָיו וְיִוָּרֵד אֵלָיו לְרַגַע אֶחָד, יֵאבֵד אֲצִלוּ.

בֵּא וְרֵא, דְּדוּד הָיָה קִיּוּמוֹ נְעוּץ בְּמִקּוּר שֶׁל מִים נוֹבְעִים, וּכְשֶׁנִּדְחָה לְאַרְץ אַחֲרַת וְצַעְרוֹ אוֹתוֹ, וְלִפְנֵי צַעְרוֹ נִדְחָה מִהָאָרֶץ הַקְּדוּשָׁה - אַף עַל גַּב שְׁיָרֵד מִדְּרָגָתוֹ לְדְרָגָה תַּחְתּוֹנָה עֲמֵד בְּקִיּוּמוֹ, וְלֹא נִכְנס לְצַד הַאֲחֵר וְנִשְׁמַר מִמֶּנּוּ. מַה כְּתוּב? (שמואל א-ב) וְאִוְלָם חִי יְיָ וְחִי נִפְשֶׁךָ כִּי כִפְשַׁע בִּינִי וּבִין הַמּוֹת. דְּהָא נַחֲתִית בְּדְרָגוּי, עַד דְּהוּה בֵּיה הָאִי שְׁעוּרָא. וְזַפָּאָה חוֹלְקִיָּה, מָאן דְּאִסְתַּמַּר מֵהָהוּא סִטְרָא בִישָׂא, וּמְכַל דְּרַגִּין דְּהָהוּא סִטְרָא, דְּמִשְׁתַּכַּחֵי בְּעַלְמָא.

תָּא חֲזִי, דְּדוּד הָיָה קִיּוּמָא נְעוּץ בְּמִקּוּרָא דְמִיּוּן נִבְעִין, וְכַד אֲתִדְחִיָּא לְאַרְעָא אַחֲרָא, וְצַעְרִין לִיָּה, וּלְפּוּם צַעְרִיָּה אֲתִדְחִיָּא מְאַרְעָא קְדִישָׂא. אַף עַל גַּב דְּנַחֲתִית מִדְּרָגוּי לְדְרָגָא תַּתְּאָה, קָם בְּקִיּוּמִיָּה, וְלֹא עָאל לְסִטְרָא אַחֲרָא, וְאִסְתַּמַּר מִנִּיָּה. מַה כְּתִיב (שמואל א ב) וְאִוְלָם חִי יְיָ וְחִי נִפְשֶׁךָ כִּי כִפְשַׁע בִּינִי וּבִין הַמּוֹת. דְּהָא נַחֲתִית בְּדְרָגוּי, עַד דְּהוּה בֵּיה הָאִי שְׁעוּרָא. וְזַפָּאָה חוֹלְקִיָּה, מָאן דְּאִסְתַּמַּר מֵהָהוּא סִטְרָא בִישָׂא, וּמְכַל דְּרַגִּין דְּהָהוּא סִטְרָא, דְּמִשְׁתַּכַּחֵי בְּעַלְמָא.

דְּכַפְּיָה סִטְרִין וְדְרַגִּין אֵית לִיצַר הַרְע: נַחַשׁ עַקְלָתוֹן. שְׁטוּן. מְלֵאף (דף רס"ג ע"א)

הַמּוֹת. יִצַר הַרְע. וְהָא אוּקְמוּהָ. דָּאף עַל גַּב דְּבִשְׁמַהֲן אֵלִין אַקְרִי, שְׁבַע שְׁמַהֲן אֵינּוֹן לִיָּה: שְׁטוּן. טְמֵא. שׁוּנָא. אֶבֶן מְכֻשׁוּל. עַרְל. רַע. צְפוּנִי. אֵלִין אֵינּוֹן שְׁבַע שְׁמַהֲן, לְקַבֵּל שְׁבַע דְּרַגִּין דְּהֵיכָלִין דִּילִיָּה, דְּכֻלְהוּ מִסִּטְרָא מְסֻאָבָא כְּדִקְאֻמְרֵן. לְקַבֵּל אֵלִין שְׁבַעָה שְׁמַהֲן, אֵינּוֹן דְּאִקְרִי כְּהוּ גִיְהִנְס, אֲתַר דְּאִתְּדַנּוּ בֵּיה חֵיבִיָּא דְּעַלְמָא. וְאֵלִין אֵינּוֹן: בּוּר. שְׁחַת.

דומה. טיט היזן. שאול. צלמות. תחתית. כל אליו שבעת מדורי גיהנם כנגד שבעת השמות הללו שיש ליצר הרע.

והרי בארנו, שכמו שיש דרגות והיכלות לצד הקדשה - כך גם לצד הטמאה. וכלם נמצאים ושלטים בעולם בצד (השמאל)

הטמאה. שבעה היכלות הם, שהם כנגד שבעה שמות, שבהם נקרא גיהנם (יצר הרע). וכלם עומדים (להשטין רע) לדון ולטמא את אותם הרשעים של העולם שדבק בהם, ולא שמרו את דרכיהם ממנו כשהם בעולם הזה. שהרי מי שזוכה להטהר בעולם הזה בצד הטהרה, מטהרים אותו באותו מקום שנקרא סוד האמונה. שבמה דרגות הן וכמה ממנים, שכלם עומדים לקרב בני אדם לעבודת הקדוש ברזף הוא ולטהר אותם, ומי שבא להטמא, מטמאים אותו בצד האחר הזה, שהוא טמא. שהרי כמה דרגות וכמה ממנים, כלם עומדים כדי לטמא בני אדם.

מי שקרב אליהם ויבא להמשך אחר אותו הצד הרע, עליו כתוב (תהלים פט) מי גבר יחיה ולא יראה מות ימלט נפשו וגו'. מי הוא האדם שנברא בעולם שלא יראה מות? אותו שכל העולם נמשכים אחריו. שהרי באותו זמן שבא אדם לתת חשבון לפני רבנו, טרם שיצא מן העולם הזה, רואה אותו, והרי בארנו.

ואלו שבעת ההיכלות, שהם שבעה מדורים לגיהנם, נקראים שנים עשר חדשים, משום שהרי כמו שיש לצד האמונה שנים עשר חדשים, דרגות קדושות, כך יש גם לצד האחר הזה שנים עשר

דומה. טיט היזן. שאול. צלמות. ארץ תחתית. כל אליו שבעה מדורין דגיהנם, לקבל אליו שבע שמהן, דאית ליה ליצר הרע. והא אוקימנא, דכמה דאית דרגין והיכלין לסטר קדשה, הכי נמי לסטר מסאבא.

וכלהו משתפחי ושלטי בעלמא, בסטר (כ"א שמאל) מסאבא. שבעה היכלין אינון, דאינון לקבל שבעה שמהן, דאקרי בהו גיהנם (יצר הרע). וכלהו קיימי (לאספאה בישא) לדיינא,

ולסאבא, לאינון חייבי עלמא דדבקי בהו, ולא אסתמרן ארחייהו מניה, כד אינון פהאי עלמא.

דהא מאן דאתי לאתדכאה בהאי עלמא, בסטרא דדכיא, מדכאין ליה, בההוא אתר דאקרי רזא דמהימנותא. דכמה דרגין אינון, וכמה ממנן, דכלהו קיימן לקרבא לבני נשא לפולחניה דקודשא בריה הוא, ולדכאה ליה.

ומאן דאתי לאסתאבא, מסאבין ליה בהאי סטרא אחרא דאיהו מסאבא. דהא כמה דרגין, וכמה ממנן, בלהו קיימי לסאבא לון לבני נשא.

מאן דיקרב בהו, ואתי לאתמשכא בתר ההוא סטרא בישא, עליה פתיב, (תהלים פט) מי גבר יחיה ולא יראה מות ימלט נפשו וגו'. מאן איהו בר נש דאתברי בעלמא דלא יחמי מותא, ההוא דכל עלמא אתמשכאן אבתריה.

דהא בההוא זמנא דאתי בר נש למיהב חשבנא קמי מאריה, עד לא יפוק מהאי עלמא, חמי ליה, והא אוקימנא.

וארין שבעה היכלין, דאינון שבעה מדורין לגיהנם. תריסר ירחין אקרון, בגין דהא כמה דאית לסטר מהימנותא תריסר ירחין,

דרגין קדישין, הכי נמי אית לסטרא אחרא דא תריסר ירחין, דחייבנא

דרגין קדישין, הכי נמי אית לסטרא אחרא דא תריסר ירחין, דחייבנא

אתדנו בהו, ונשמתא דלהון אתדנת בהו. זכאה חולקיהון דצדיקייא, דאתמנען רגלייהו מנייהו בהאי עלמא, ולא מתקרבי לתרעניהו, בגין לאשתזבא מנייהו בההוא עלמא.

היכלא קדמאה. שירותא דסטרא דיצר הרע. האי היכלא קדמאה, אקרי בור ריקא מפלא. מאן דאתי לאעלא ביה, לית מאן דאחיד ביה. פלהו דחנין ליה למנפל דלא יקום, לית ביה סמך לטב.

בהאי היכלא, קיימא חד ממנא, ודומה שמייה. והאי איהו קיימא לעילא ותתא. דא איהו אחיד בנשמתא, כד אתדחיא מהיכלא קדישא, על ידא דההוא ממנא טהריא"ל, והאי איהו קאים לגבי ההוא תרעא דההוא סטרא קדישא, ובגין כף קיימא האי דומה, לאחדא לה לנשמתא, וכמה גרדיני ניומוסין בהדיה.

ותחות האי ממנא, קיימא חד ממנא אתרא, די אלף ורבבן תחותיה. והאי ממנא אקרי פתות"ת. דא הוא דאיהו קיימא לפתאה בני נשא. והאי איהו דשרי לגביה, ואסטי ליה, לאסתפלא ולעיינא במה דלא אצטריף בכמה זוננין ובכמה נאופין. וכל אינון דעמיה, פלהו קיימן לגביה, ואזלין קמיה, ואכריחו ליה לאסטאה עינוי, לאסתפלא במה דלא אצטריף.

והאי איהו (סרסרים דאיהו) סרסורא בישא, לכל אינון בישין, האי קאים על קברא בזמנא דאתדן ההוא גופא, ותבר ליה עינוי. בגין דאיהו רוח לון, כד איהו בהאי עלמא, ודיליה אינון.

ובהאי אתר אתדנת נשמתא, עד דעאלת להאי אתר דאקרי בור, וכמה נחשים ועקרבים אית ביה, דכלהו עקצי

חדשים שהרשעים נדונים בהם ונשמתם נדונית בהם. אשרי חלקם של הצדיקים שמונעים רגליהם מהם בעולם הזה ולא מתקרבים לשעריהם, כדי להנצל מהם באותו העולם.

ההיכל הראשון - ראשית הצד של היצר הרע. ההיכל הראשון הזה נקרא בור ריק מהכל. מי שבא להכנס בו, אין מי שאוחז בו. כלם דוחים אותו לפל שלא יקום. אין בו תמיכה לטוב.

בהיכל הזה עומד ממנה אחד ששמו דומה, וזהו שעומד למעלה ולמטה. זהו שאוחז בנשמה, כשנדחית מן ההיכל הקדוש, על ידי אותו ממנה טהריא"ל, וזהו שעומד על אותו השער של אותו צד הקדשה, ומשום כף עומד הדומה הזה לאחז את הנשמה, וכמה שומרי החקים עמו.

ותחת הממנה הזה עומד ממנה אחר, שאלף ורבבות תחתיו, והממנה הזה נקרא פתות"ת. זהו שעומד לפתות בני אדם, וזהו ששורה עליו ומסית אותו להסתפל ולעין במה שלא צריך, בכמה זוננים ובכמה נאופים. וכל אותם שעמו, כלם עומדים אצלו והולכים לפניו, ומכריחים אותו להסית עיניו, להסתפל במה שלא צריך.

וזהו (סרסרים שהוא) סרסור רע לכל אותן רעות, זהו שעומד על הקבר בזמן שנדון אותו הגוף ושובר לו את עינוי, משום שהוא פתח אותם פשהוא בעולם הזה, והם שלו.

ובמקום הזה נדונית הנשמה, עד שנכנסת למקום הזה שנקרא בור, וכמה נחשים ועקרבים יש בו

דכלהו עקצי

שכלם עוקצים אותה את הנשמה הזו, ואוחזים בה ודנים אותה.

לפנים מזה יש רוח אחת אחרת טמאה, שהיא עליונה על הכל. וזו עומדת על כל ההיכל הזה, וכלם נוסעים בשבילו, וזה נקרא גמגמי"א. זהו אדם כמו שושנה, והוא עומד להרע תמיד, שהרי כשנדחית תפלת האדם ולא זוכה בה אותו אדם, הרוח הזו עומדת ועולה ומשתתפת עם רוח טמאה עליונה על הכל, ומשטטינה למעלה, ומזכירה חטאי האדם לפני הקדוש ברוך הוא, וסימנה (איוב א) ויבוא ג"ם השטן בתוכם, ולא כתוב ויבא השטן, אלא גם.

ומהרוח הרעה הזו תלויים כמה שומרים אחרים שממנים לאחו בדבור רע, או דבור מטנה שמוציא אדם מפיו, ואחר כך מוציא דבורים קדושים. אוי להם ואוי לחייהם! אלו הם בני אדם שגורמים לשומרים הללו האחרים לשלט ולפגם את המקום הקדוש. אוי להם בעולם הזה, ואוי להם לעולם הבא. משום שאלו הרוחות הטמאות נוטלות את הדבור הטמא, וכשמוציא אדם אחר כך דבור קדוש, אלו הרוחות הטמאות מקדימות, ונוטלות אותו הדבור הטמא, ומטמאות את אותו הדבור הקדוש, והאדם לא זוכה בו, וכביכול תשש פח הקדשה.

ומער לאלה יש ממנה אחד ששמו ספסיריט"א. וכמה שומרי חק, וזה ממנה עליהם, הם נוטלים אותם דבורים רעים, וכך גם נוטלים כל אותם דברים שזרק אדם בידו כשרגז שורה עליו. שהרי אז, הממנה הזה ספסיריט"א לוקח את הדבר הזה שזרק אדם ברגזו, ועולה ואומר:

לה להאי (דף רס"ג ע"ב) נשמתא, ואחדי בה, ודיינין לה.

לגו מן דא, אית חד רוחא אחרא מסאבא, דאיהו עלאה על פלא. ודא קיימא על כל היכלא דא, וכלהו נטלי בגיניה, והאי אקרי גמגמי"א. האי הוא סומקא כוורדא, איהו קאים לאבאשא תדיר, דהא כד צלותא דבר נש אתדחיא, ולא זכי בה ההוא בר נש, האי רוחא קיימא, וסלקא ואשתתף ברוחא מסאבא עלאה על פלא, ואסטי לעילא, ואדפיר חובוי דבר נש קמי קדשא בריך הוא, וסימנה (איוב א) ויבא ג"ם השטן בתוכם, ולא כתיב ויבא השטן אלא גם.

ומהאי רוחא בישא, תליין כמה גרדינין אחרנין, דאינון ממנן לאחדא מלה בישא, או מלה טנופא דאפיק בר נש מפומיה, ולבתר אפיק מלין קדישין. ווי לון, ווי לחייהון, אליון אינון בני נשא דגרמי לאליון גרדינין אחרנין לשלטאה, למפגם אתר קדישא. ווי לון בהאי עלמא, ווי לון לעלמא דאתי. בגין, דאליון רוחין מסאבין, נטלין האי מלה מסאבא, וכד אפיק בר נש לבתר מלה קדישא, אקדימו אליון רוחי מסאבי, ונטלי ההיא מלה מסאבא, ומסאבי לההיא מלה קדישא, ולא זכי ביה בר נש, וכביכול תשש חילא קדישא.

ועירא מאליון אית חד ממנא ספסיריט"א שמייה. וכמה גרדיני גימוסין, והאי ממנא דעלייהו, נטלי אינון מלין בישין, והכי נמי נטלי כל אליון מלין דזריק בר נש בידוי, כד רוגזא שריא עלוי, דהא כדיון האי ממנא ספסיריט"א נקיט האי מלה, דזריק בר נש ברוגזיה, וסליק ואמר, דא

הוא קרִבָּנָא דְפִלְגִינָא, דְקָרִיב לְסִטְרָא דִילָן. בְּגוּן דְכָל סִטְרָא דְנִיּוּחָא, אִיהוּ מְסִטְרָא דִימִינָא, וּמְסִטְרָא דְמַהִימְנוּתָא. וְכָל סִטְרָא דְרוּגְזָא, אִיהוּ מְסִטְרָא אַחְרָא בִישָׂא, סִטְרָא מְסַאבָּא. וְעַל דָּא מָאן דְאַשְׁדִי מִן יָדוּי מְדִי בְרוּגְזָא, כָּל אֵלִין נְטֻלִין לָהּ לְהַאי מְלָה דְאַזְדְרִיק, וְסִלְקֵי לָהּ לְעֵילָא, וְאַתְקָרִיב לְהַהוּא סִטְרָא, וְאַמְרֵי דָּא (ס"א פולחנא דקרִבָּנָא) קְרִבָּנָא דְפִלְגִינָא.

זֶה קְרִבָּנּוֹ שֶׁל פְּלוֹנִי שֶׁהִקְרִיב לְצַד שְׁלוֹנוֹ.

מִשּׁוֹם שֶׁכָּל צַד שֶׁל נְחֹת הוּא מִצַּד הַיְמִינִי וּמִצַּד הָאֲמוּנָה, וְכָל צַד הָרִגּוֹ הוּא מֵהַצַּד הָאַחֵר הָרַע, צַד הַטְּמָאָה. וְלָכֵן מִי שֶׁזּוֹרֵק מִיָּדוּי דְבָר בְּרוּגְזוֹ, כָּל אֵלּוּ נוֹטְלִים אֶת אוֹתוֹ דְבָר שֶׁזּוֹרֵק וּמַעֲלִים אוֹתוֹ לְמַעְלָה, וְנִקְרָב לְאוֹתוֹ הַצַּד, וְאוֹמְרִים: זֶה (עֲבוּדַת הַקְּרִיבּוֹ) קְרִבָּנּוֹ שֶׁל פְּלוֹנִי.

וְהַכְּרוֹז קוֹרָא בְּכָל אוֹתָם רְקִיעִים וְאוֹמְרִים: אוֹי לְפְלוֹנִי שֶׁסִּטְטָה אַחַר אֵל זֶר וְעָבַד לְאֵל אַחֵר. וְהַכְּרוֹז קוֹרָא פַּעַם שְׁנֵינָה וְאוֹמֵר: (הוֹשַׁע ז') אוֹי לָהֶם כִּי נִדְדוּ מִמֶּנּוּ וְגו'ו'. אֲשֶׁרִי הָאִישׁ שֶׁנִּשְׁמַר מִדְּרַכְיוֹ וְלֹא יִסְטָה יְמִינֵהּ וְשִׁמְאַלָּהּ, וְלֹא יִפֵּל בְּתוֹךְ בְּאֵר עֲמֻקָּה שְׁלֹא יִכָּל לְעֲלוֹת מִמֶּנָּה.

וְהַיְכָל הַשְּׁנַי, הַהֵיכָל הַזֶּה הוּא חֲשׂוֹף יוֹתֵר מִהֵיכָל הָרֵאשׁוֹן. זֶה נִקְרָא שַׁחַת, כְּנֶגֶד הַשֵּׁם שֶׁנִּקְרָא טְמֵא. מִשּׁוֹם שֶׁהֵיכָל הָרֵאשׁוֹן נִקְרָא בּוֹר, כְּנֶגֶד הַשֵּׁם שֶׁנִּקְרָא שֵׁטֶן. וְזֶה נִקְרָא שַׁחַת, כְּנֶגֶד הַשֵּׁם שֶׁנִּקְרָא טְמֵא. בַּהֵיכָל הַזֶּה קִלְמִים שְׁלִישָׁה פְּתָחִים לְשִׁלְשָׁה צְדָדִים. הַפְּתָח הָרֵאשׁוֹן, בּוֹ עוֹמֵד מִמֶּנָּה אַחַד שְׁשֵׁמוֹ עֲסִטִּירִי"א. וְכַמָּה אֲלָפִים וְרַבְבוֹת מְמַנִּים תְּחוּתָיו, וְזֶהוּ שְׁעוּמֵד עַל כָּל אֵלּוּ שֶׁמִּשְׁחִיתִים דְרָכָם לְשִׁפְף זֶרַע עַל הָאָרֶץ, אוֹ שְׁמוֹצִיאִים זֶרַע שְׁלֹא כְדָרְךָ, אוֹ לְכָל אֵלּוּ שְׁמוֹצִיִּים בִּידְיָהֶם. אֵלּוּ הֵם שְׁלֹא רוֹאִים פְּנֵי שְׂכִינָה כָּלָל. אֲלֵא הַמִּמְנָה הַזֶּה שֶׁבְּצַד הַטְּמָאָה שְׁאֲמַרְנוּ, יוֹצֵא בְּאוֹתוֹ זְמַן, וְכַמָּה הֵם אֲלָפִים וְרַבְבוֹת, כָּלֵם מִתְכַּנְּסִים עַל אוֹתוֹ אֲדָם, וּמִטְמָאִים אוֹתוֹ בְּעוֹלָם הַזֶּה. וְאַחַר כֵּךְ כְּשִׁיּוֹצֵאת נִשְׁמַתוֹ מִהָעוֹלָם הַזֶּה, הַמִּמְנָה הַזֶּה וְכָל אֲלֵה שְׁעוֹמוֹ, מְטַמְּאִים אֶת נִשְׁמַתוֹ,

וְכַרוֹזָא קְאָרִי בְּכָל אֵינוֹן רְקִיעִין וְאַמְרֵי, וְוִי לְפִלְגִינָא דְאַסְטִי בְּתַר אֵל זֶר, וּפְלַח לְאֵל אַחֵר. וְכַרוֹזָא קְאָרִי זְמַנָּא תְנִינָא וְאַמְר, (הוֹשַׁע ז') אוֹי לָהֶם כִּי נִדְדוּ מִמֶּנּוּ וְגו'ו'. זְכָאָה אִיהוּ בְרַ נֶשׁ, דְאַסְתְּמַר מְאַרְחוּי, וְלֹא יִסְטִי לִימִינָא וְלִשְׁמַאֲלָא. וְלֹא יִנְפוּל בְּגוֹ בִירָא עֲמִיקָא, דְלֹא יִכִּיל לְסִלְקָא מִנֵּיהּ.

וְהַיְכָלָא תְנִינָא, הַיְכָלָא דָּא, אִיהוּ חֲשׂוֹף יוֹתֵר עַל הַיְכָלָא קְדָמָאָה, הַאי אִקְרִי שַׁחַת, לְקַבֵּל שְׂמָא דְאַקְרִי טְמֵא. בְּגוּן דְהַיְכָלָא קְדָמָאָה אִקְרִי בּוֹר, לְקַבֵּל שְׂמָא דְאַקְרִי שֵׁטֶן. וְהַאי אִקְרִי שַׁחַת, לְקַבֵּל שְׂמָא דְאַקְרִי טְמֵא. בְּהַיְכָלָא דָּא קִימִין תְּלַת פְּתָחִין, לְתַלַּת סְטִרִין. פְּתָחָא קְדָמָאָה. בֵּיהּ קִימָא חַד מְמַנָּא, עֲסִטִּירִי"א שְׁמִיהּ. וְכַמָּה אֲלָף וְרַבְבֵּן מְמַנֵּן תְּחוּתֵיהּ, וְהַאי אִיהוּ קִימָא עַל כָּל אֵינוֹן דְמַחְבְּלֵי אֲרַחֲיָהּ, לְאוּשְׁדָא זֶרַעַא עַל אֲרַעָא. אוֹ דְמַפְקֵי זֶרַעַא, דְלֹא כְאַרְחָא. אוֹ לְכָל אֵינוֹן דְמִזְנוּ בִידְיָהוּ. אֵלִין אֵינוֹן דְלֹא חִמָּאן אֲנָפִי שְׂכִינְתָא כָּלָל. אֲלֵא הַאי מְמַנָּא דְבִסְטֵר מְסַאבָּא דְקַאמְרִין, נְפִיק בְּהַהוּא זְמַנָּא, וְכַמָּה אֵינוֹן אֲלָף וְרַבְבֵּן, כְּלֵהוּ מִתְכַּנְּפִי עַל הַהוּא בְרַ נֶשׁ, וּמְסַאבֵי לֵיהּ בְּהַאי עֲלָמָא. וְלִבְתַר כֵּד נִפְקַן נִשְׁמַתֵּיהּ מִנֵּיהּ מֵהַאי עֲלָמָא, הַאי מְמַנָּא וְכָל

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתו פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמצייל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדין (עיון פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועיון קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועיון פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׂיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חֵיל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מְכַרְהָ: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מְעֻשִׂיָּהּ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

